

1996

Број 9/262

Излази
месечно

Примерак
бесплатан

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРОГЛАС ГРАЂАНИМА КИКИНДСКЕ ОПШТИНЕ

ЗАУСТАВИМО ДАЉЕ ПРОПАДАЊЕ КИКИНДСКЕ ОПШТИНЕ

Кикиндска општина била је једна од најразвијенијих и најнапреднијих општина старе Југославије. Данас наша општина пада на само дно. Невероватно је, да за само пар година једно неспособно и надобудно руководство може толико да заустави прогрес и испише најцрње странице у животу нашег града. Кикинђани који су се увек одликовали духом и ентузијазмом, данас су слоњени страхом за егзистенцијом и апатијом.

Кикинђани, смогнумо снаге да зауставимо даље осиромашење и пропадање нашег града.

Лепоту и развој нашег града стварале су генерације наших предака. Не дозволимо да ми будемо ти који ће њихов труд и зној раскућити и упропастити. Било је у историји Кикинде, руководства и власти, бољих и горих. Ово данашње руководство на челу са Рајком Поповићем сигурно је најгоре. Од ове власти нам се и преци у гробу преврћу. Није само он узрок свог нашег кикиндског јада. Узрок су и одборници СПС-а за које сте ви гласали. Они га подржавају, они су га изабрали за председника СО. С обзиром да социјалисти имају апсолутну већину у Скупштини, могли су и коња изабрати за њиховог председника. Па зар би онда коњ био одговоран за све. Према томе Рајко Поповић је синоним кикиндског СПС-а, као што је СПС синоним за Рајка Поповића. Каква партија такав и идеолог те партије. Какви одборници СПС-а такав и њихов председник. Стигоше и резултати малоумне владавине. Стигао рачун за наплату пута за Банатско Велико Село. Одлуком Суда за неплаћене радове, мораће се из буџета општине издвојити најмање 60% планираних средстава за 1996. годину. Планирани буџет за ову годину је 24.750.500,00 динара. Једну инвестицију за коју није било ни време ни место и коју је могао смислити само неко чија ширина размишљања и памети не достиже ни до обданишта, сада морамо платити сви. Преко 60% од новца којег годину дана грађани Кикинде одвајају за образовање, бригу о деци, социјалну заштиту, физичку културу, Савез слепих, екологију, решавање канализације, комуналије. . . , сада мора отићи да се плати једна малоумна лична инвестиција. Док паре одлазе на задовољење искомплексираних примитиваца, ми ћемо и даље да пијемо воду штетну по здравље и удишемо ваздух препун канцерогеног кадмијума. Здравље наше деце, а и наше је у опасности. Број карцинома, респираторних и заразних болести је у драстичном порасту. Здравство наше општине у нивоу лечења, последњих година заостаје за далеко мањим општинама. Ниједан вреднији апарат није купљен, нема ни најосновнијих лекова. Док Сента ради ендоскопску хирургију и развија дијагностику, код нас пацијент месецима чека за најосновније рентгенско снимање. Пригласи политикантска коалиција општинско-струковна, срзала је ниво лечења и директно угрожава здравствено стање становништва. Зар је ТВ центар важнији од здравља грађана? Док народ једва саставља крај са крајем, ви сте другови комуносоцијалисти одвојили два милиона динара из буџета општине за ТВ центар. Два милиона од уста грађана за нову фабрику лажи. Докле ћете лагати? Докле ћете неке новинаре Комуна за вињак терати да продају и пљују своју професију? Како вас није срамота? Другови комуносоцијалисти упропастили сте нам и пољопривреду и привреду и здравство и школство. И дрвеће десетине година старо, које је било украс Микронасеља сте посекли. И душу сте овом народу узели. Од када сте се ви појавили, само зло и несрећа. Створили сте криминал, пљачку, беду и сиромаштво. Створили сте од Србије полицијски логор. Идите комуносоцијалисти бестрага и оставите овај народ да живи. Овај живот који ви обезбеђујете народу, није живот него животинско преживљавање. Никад и нигде ви ни једном народу нисте добро донели. Где год сте владали, те државе су живеле у беди и сиромаштву.

Одборнички клуб Српске радикалне странке у Скупштини општине напустио је скупштину. Борили су се колико су могли, али већина одборника социјалиста није прихватала ни најбоље предлоге који би побољшали и унапредили живот грађана, само зато што су предлози радикала.

Кикинђани, зауставимо даље духовно, морално и економско пропадање наше општине. Скинимо са власти неспособне лажове и вратимо Кикинди душу. Зауставимо даље осиромашење наше општине. Имамо све услове да живимо богатије и здравије. Ако нас подржите организоваћемо ВЕЛИКИ МИТИНГ за бољи живот наше Кикинде. Помозимо једни другима јер ће нас сутра деца проклињати.

Општински одбор Српске радикалне странке
Кикинда

ПРЕДСТАВА СОЦИЈАЛИСТА

Шта ће бити с »Ливницом«? — питање је које овог дугог и повремено топлог лета заокупља кикиндску јавност. У општој неизвесности и конфузији, свака информација је добродошла, написи о нашем гиганту помно се прате, што није чудо: од овог колектива зависи, што запослених, што чланова њихових породица — брат брату, најмање шеснаест хиљада душа у општини Кикинда. За сада је, сви су изгледи, катастрофа звана стечај одложена, за када — ко зна. Штавише радници су добили не само по 320 динара, него и обећање да ће им разлика бити исплаћена већ до краја ове године, прецизније: у децембру (читај: за време избора). Људи не знају шта ће од силне среће: с тих 320 динара не могу да се плате рачуни просечне (дакле, трочлане) породице, а где су трошкови за све што спада у тзв. егзистенцијални минимум (храна, одећа и остало, чега се »ливничари« углавном одричу). Ипак, с обзиром на протекле црне године, кад су добијали по 90, 100, 120... динара, може бити да им ових 320 изгледа као Ротшилдово благо. Живот у бедни чудна прави, што запослени у »Ливници« — и не само у њој, на још већу несрећу, сувише добро знају.

Хиљаде радника на принудним одморима, и хиљаде које долазе на посао уз сталну претњу принудног одмора или отказа, а и једни и други у брзи за егзистенцију — то је садашњост »Ливнице«. У новинама под контролом владајуће партије редовно излазе оптимистички интонирани чланци, како »Ливница« склапа велике нове послове са иностраним партнерима, као ће кренути на боље, ево, тек што није, само треба радници да буду још мало стрпљиви. До децембра, вероватно. И радници су, за чудо, стрпљиви. За Гиниса је шта су све отрпели. Дај, Боже, да су сва лепа обећања која редовно добијају уместо плате остварљива, и да се остваре, па да ти људи буду ближе добрим зарадама, а даље од отказа. Само је лепих обећања било превише и њим није могао да се плати ни рачун за струју, ни књиге за дете. Стручњаци би могли да се позабаве проучавањем ливничких радника (и не само ливничких) којима руководство свакодневно пружа ред лепих обећања — ред плашења отказом. »Шушка се« да многи радници, а особито раднице, притиснути уценом, пристају на свакојаке уступке претпостављенима, а не шушка се, него се поуздано зна, да би у случају неке још веће невоље отказе добили најпре они који би најтеже нашли други посао: неквалификована радна снага, најсиромашнији радници, болесни и старији радници — и, наравно, жене.

И поред свега, радници »Ливнице« — обесправљени, слабо плаћени и у страху од отказа — представљају итекаву реалну снагу. Разлог је једноставан: много их је. Кад би кренули да траже главе (читај оставке) недостојних главешина, час посла би им се придружили и радници из мањих фирми, а у подједнакој буји. Па ипак, страшна реч »штрајк« била је само — прошапутана. Синдикат, права радника, шта то беше? Сталним застрашивањем, претњама отказом, људи су одвраћани од борбе за своја права, иако је начин законом дозвољен, да се подсетимо. Сетимо се, уосталом, шта се догодило кад су просветари само тражили да им се исплати плата. Могло се (наивно) очекивати да за захтев »ливничара« буде бар мало разумевања из разлога што је и председник Скупштине општине Кикинда, Рајко Поповић, машински техничар и бивши радник »Ливнице«. Он би барем могао да се сажали на бивше колеге, па да употреби свој утицај да им се помогне. Ништа од тога, уместо разумевања радници су успели само да добију пацке.

Свака част радницима »Ливнице« на стрпљењу, ако је то стрпљење, и на оптимизму, ако им је остало имало оптимизма. Вероватно не би волели да чују да им се лепа обећања дају само зато што би — кад трезвено сагледају како им се крше права — могли да постану јако опасни за оне који њима манипулишу. Уосталом, живи били па видели — ако преживе, довољно дуго, можда се дата обећања и испуне, ко зна.

Да би се објаснила оволика пасивност »ливничара« (иако све теорије славе металце као »најреволуционарнији део радничке класе«), није згорег да се мало вратимо у историју (а историја је, зна се, учитељица живота: ко не зна лекцију, мораће да је понови!).

Познато је из ранијих година (а старијим радницима »Ливнице« нарочито) да је »Ливница« била проглашена једном од »локомотива развоја« (шта год то значило), да је финансијски, и на

сваки други начин, стајала иза многих подухвата, успешних и неуспешних, који су предузимани у општини Кикинда, »а и шире«. Да је градила обданишта и обезбеђивала станове радницима, какве-такве; да је имала одмаралишта, набављала угаљ, лук и кромпир; да су се у »Ливничину« мензу шверцовали радници оближњих, у оно доба мање срећних фирми, да би добили квалитетан оброк; и, најважније: да је »Ливница« запошљавала јако много људи, такорећи минимализовала незапосленост у општини по систему »како угурати сто литара воде у канистер запремине десет литара«. Радници »Ливнице«, за сво то време, делили су се на две категорије, које нису биле ни на који начин дефинисане, али су се тако јасно разликовале, као касте у Индији. За малобројне, било је обезбеђено »и од птице млеко«, и о њима за сада ни речи више. Друга категорија — управо она која се сада броји на хиљаде полугладних и сасвим гладних — имала је, гледајући по струкама, увек за нијансу мање плате од својих колега из других фирми. Просечан ливничар имао је увек и краћи годишњи одмор од свог колеге из друге фирме, а најмање нерадних субота. Увек су »ливничари« имали неке радне акције, радне викенде, радне сате, за заједницу, за пострададе од поплаве или земљотреса, или већ тако нешто. Овде не треба заборавити да је у »Ливници« некад било, а има и сада, тешких послова и тешких радних места, где услови рада подсећају малтене на Дантеов пакао: човек ради окренут лицем ватри, а леђима — промаји. Уз минималну или никакву заштиту на раду, многи су добили тешка професионална обољења, доспевали у инвалидску пензију или једноставно, возом св. Петра, с фабричке капије однети на неко од оближњих гробаља. Многи су из овакве радне средине побегли главом без обзира, али су многи и остали, и, природно, били незадовољни. Нејнепослушнији су кажњавани и отпуштани, чак и у доба самоуправљања, кад је било заиста тешко остати без посла, а осталима је сервирана прича како се они, ето, жртвују за заједницу, за будућност, за развој, за добробит своје породице и општине. И, људи су се жртвовали и веровали — познато је шта пропаганда може да учини људима који тешко раде, а мало зарађују, поготову кад та пропаганда траје годинама, деценијама, па ево и данас.

Поносни што се жртвују, »ливничари« су дочекали и ове садашње услове. Зарађују мање него икада, питају се хоће ли остати без посла, о напретку заједнице и запошљавању деце више не причају. Некад су говорили родитељи деци: »ако будеш добар ћак, радићеш у »Ливници«. Сад се деци прети: »Ако не будеш добро учио, радићеш у »Ливници!«. А, од радника се и даље очекује да издрже, да трпе, да чекају боље дане који једном свакако морају доћи.

Шта је остало од некадашње социјалистичке бајке о самоуправљању, овладавању радног човека вишком производа и сличним небулозама и експериментима, видело се на делу. Невоља је само што бајка никако да престане, иако су деца одрасла и престала да верују.

ИСПЛИВАЛО НА ПОВРШИНУ

Вишедневни сукоби и смењивања, код социјалиста у Кикинди, избацили су на површину сву прљавштину њихове вишегодишње владавине. Међусобним оптуживањима, која су прелазила границе достојанственог и културног, социјалисти су открили своје право лице. Опчињени борбом за власт користили су се најпримитивнијим средствима да би победили у сукобу. Лични интереси, а не интереси грађана Кикинде, увек су, и увек ће доминирати у главама социјалиста. Прича о Курти и Мурти свима је већ позната.

Др Бранислав Блажић

О НЕДОСТОЈНИМ ВЛАСТОДРЖЦИМА

Питање: Свети апостол Павле тврди да су власти које владају овим светом »од Бога установљене« (Рим 13,1). Да ли треба да прихватамо било којег властодржца, владара или епископа који су по Божијем допуштењу постављени у своја звања?

Одговор: Бог у Свом Закону каже: »Даћу вам пастире по срцу вашем« (Јер 3,1). Из овога је очигледно да су властодржци, који су достојни части коју носе, од Самога Бога уведени у своје звање. Други пак властодржци, који су недостојни свога звања, уводе се у њих по Божијем допуштењу, или по Његовој светој вољи због недостојности народа над којим владају. Ево неколико поучних примера:

Када је Фока Тиранин постао цар и када је уз помоћ свог првог министра одпочео са крвопролићима, живео је у Константинопољу неки монах, човек светог живота и велике синовске храбрости пред Богом. Из једноставности своје душе, он се овако молио Богу: »Госпode, Госпode, зашто си нам дао

оваквог цара? Како је у многе дана понављао исто ово питање, удостојио се Божијег одговора: »Зато што нисам могао да нађем другог горег од овог«.

Постојао је у Тиваидској области град пун безакоња. У њему је живео неки веома нечестан и покварен човек, радник на хиподрому, који је изненада дошао до неког лажног покајања, па се чак и постригао обукавши се тако у анђелску монашку схиму, али са својим безакоњима није престајао. Десило се да је у то време умро епископ тога града. Онда се неком светом човеку јавио Ангео Божији и рекао: »Иди у град и припреми за хиротонију у епископа некадашњег радника са хиподрома«. Овај је учинио што му је било заповеђено. По рукоположењу, епископ — несрећни варалица, се толико погордио да је почео да верује како је он нека висока личност. Тада му се јавио Ангео Божији и рекао: »Што се гордиш несрећниче? Заиста ти кажем да ниси постао епископ зато што си достојан свештеничког чина, него зато

што овом граду приличи само један такав епископ. Бољег није заслужио«.

Према томе, ако некада видиш некога недостојнога владара или епископа, не чуди се и не осуђуј Божији Промисао. Знај и веруј да смо предани таквим тиранима због нашег сопственог безакоња и рђавих дела.

(Превод са грчког, монахиња Макарија)†

† Свети Анастасије је као врлински монах свете Синајске Горе у време цара Јустинијана био уздигнут на трон антиохијских патријараха. У време Јустинијановог наследника, цара Јустина, био је оклеветан и прогнан, вероватно на Синај, где је написао значајна дела хришћанске граматологије. Најпознатије му је дело »О правим догматима вере« у пет томова. Питање о недостојним властодршцима је део његове преписке са папом Григоријем Двојесловом, писцем службе Пребесвешених Дарова. (прим. прев.)

АФОРИЗМИ

- Толико смо у кризи да се већ може размишљати о јубилеју.
- У име народа, а у своје презиме.
- Срп и чекић су хладно оружје.
- Да није толико врхова, мање бисмо имали провалија.
- Ако је време новац, онда знам колико је сати.
- Линија је збир тачака дневног реда.
- Људи се разликују по томе што имају једнака права.
- Непријатељ је поштенији од нас, још нас није издао.
- Ништа није рађено без знања другога који немају појма.
- Тројанском коњу се не гледа у зубе, већ под реп.
- Тајна његовог успеха је строго поверљиве природе.
- Каква слобода говора кад се не може доћи до речи.
- Једва сам вас препознао, уопште се не мењате.
- Толико тога има што нам бode очи да напросто сумњам у моћ акупунктуре.
- Њихова широкогрудост је толика да се увек може наћи место за још једно одликовање.

Изводи из говора проф. Драгослава Аврамовића у Савезној скупштини

- Јефтин вам је патриотизам господо. Продаћете све! Остаће још само гаће да скинемо.
- Где год се окренем све го лажов до лажова. Ви социјалисти лажете док зинете.
- Немојте да градите виле, имате Дедиње. Немојте да купујете нова кола. Шта ће вам 100.000 полицајаца и нове униформе? Те паре усмерите у пољопривреду, а немојте да узимате од занатства и индустрије.
- Ивко Ђоновић је најобичнији трговац храном.
- Крив сам што нисам дао Томићевом Југопетролу 30 милиона долара да плате дуг за нафту коју нисмо потрошили.
- Контић, Зебић, Шаиновић су потпуно луди људи кад спроводе политику ван свих резона. То су лумени.
- Зебић се фарба, па то је још само Тито радио.
- Враћамо се у 1993. годину када су исти они који су били у Савезној влади: Контић, Зебић, Оскар Ковач, Шаиновић. . . тада водили, а и сада настављају да воде још губунију политику.

ПОШТОВАНИ УЧЕСНИЦИ ПРОТЕСТНИХ СКУПОВА,

БЕЗ ОБЗИРА ДА ЛИ ЈЕ МОТИВ ВАШЕГ ОКУПЉАЊА ПОЛИТИЧКЕ ИЛИ ЕКОНОМСКЕ ПРИРОДЕ (ШТО, КАКО ОБРНЕШ, ИЗАЂЕ НА ИСТО), НИЈЕ ЗГОРЕГ ДА ПРОЧИТАТЕ ОВА ПРАВИЛА. НАПИСАЛИ СУ ИХ ЕМИНЕНТНИ СТРУЧЊАЦИ ЗА ПСИХОЛОГИЈУ ВЛАСТОДРЖАЦА — НЕ МОЖЕ НИ ВАМА НАШКОДИТИ АКО ИХ ЗНАТЕ.

1. **ОДРЕДИТЕ ЈЕДАН ЦИЉ И ДРЖИТЕ ГА СЕ.** Ако сте се окупили због, на пример, дечијих додатака, можете захтевати и друге ствари, да се смање идиотски велики рачуни, да недостојни властодршци поднесу оставку — али онај основни циљ нека вам је увек на памети.

2. **БУДИТЕ УВЕРЕНИ У ИСПРАВНОСТ ОНОГ ШТО РАДИТЕ.** Окупили сте се да тражите оно што вам припада. Тиме не кришите никакав закон и нема разлога да се стидите свог чина. Нека се стиде они због којих морате то да радите. Ако вас неко назива руљом, криминалцима и слично — немојте да га слушате. Ако вас омета, одстраните га. Нема потребе да га бијете, само га упорно гледајте.

3. **НЕ ДАЈТЕ СЕ ПОКОЛЕБАТИ.** А покушаја ће бити, без брига. Оставиће вас да дуго чекате, по могућности на киши, даваће вам безвезна обећања, убеђиваће вас да су организатори овакви и онакви. Не расправљајте, они говоре много боље од вас и итекако им је циљ да вас поколебају, ма колико (понекад) били улакачки љубазни.

4. **НЕ БУДИТЕ МАЛОДУШНИ.** Изјаве «ништа нећемо постићи», «мало нас је», «ово је требало другачије организovati» — једноставно заборавите, барем док траје скуп. Ако вам дођу такве мисли (а свако може да се обесхрабри, неправда је тако моћна и упорна, а правда тако далека и тешко достижна) угризите се за језик, да не обесхрабрите друге. Уколико неко други почне да наглас размисли о неуспеху, љубазно га замолите да промени тему. Нема потребе да поколебану особу осуђујете, грдите или отерате — најбоље је и најделотворније да је пажљиво обгрлите око рамена и кажете нешто утешно.

5. **БУДИТЕ СТРПЉИВИ.** Ако сте одлучили да организујете протестни скуп или му се придружите — будите спремни да дуго чекате. То може потрајати сатима... данима. Има држава где је довољно да се незадовољни људи само појаве, па да надлежни одмах предузимају све мере како би им изишли у сусрет, да не дође до већег незадовољства. Код нас то није случај. Дакле, ако сте кренули на протестни скуп, заборавите на све остале планове за тај дан. Властодршци управо и рачунају на фактор «време»: ако се довољно начекате, можда ћете се једноставно — разићи. За то време, они седе у удобним канцеларијама и вире кроз прозоре, а ви можда киснете.

6. **СЕДИТЕ!** Није шала: ако чекање потраје — седите. Човек, кад чека стојећи, губи снагу и живце, постаје папет. Тако се уминтала добар део ваше енергије намењене протесту. Шта мислите, зашто пред канцеларијама разних моћника и великих зверки нема столица и клупа? Управо зато да би чекач — одустао и отишао. Зато, седите. На траву, новине, земљу. Пушачи нека запале по једну, ко год може нека понесе воде и хране. То је изузетно значајно у психолошком смислу. Човек док седи може дуже да чека. Друго: на тај начин показујете да сте непоколебљиви, да вас неће лако отерати. И треће: док седите, не може нико да вас оптужи да сте агресивни и опасни, па вас зато треба растеривати. Поготову ако још и једете, опуштено разговарате и чекате својих пет минута — да им (тамо, њима) кажете зашто сте дошли.

7. **НЕ ЗАИРИТЕ ОД ШТАМПЕ.** Могуће је — добро је — да се на скупу појаве и новинари. Они су гаранција да ће о вашим циљевима бити обавештен бар део јавности. Немојте их ометати, они само раде

свој посао. Уколико немате поверења у новинара (има и таквих), немојте му давати изјаву. Уколико одлучите да дате изјаву, говорите лепо и одмерено, то може јако повољно одјекнути. Не морате се представљати, ако подозревате да бисте могли имати проблема.

8. **НАСТОЈТЕ ДА ПРИДОБИЈЕТЕ МИЛИЦИОНЕРЕ!** Немојте се чудити. Зар мислите да је њему лако, док стоји пред масом, бранши оне који не смеју да изиђу пред вас? Немојте их нападати или изазивати, тако само можете да им дате оправдање зашто су вас повредили, чак, убили. Не расправљајте. Ако вам каже да се разиђете, послушајте: па се после опет окупите, за сат, или за два дана, свеједно. Немојте гледати чуваре реда нападао у очи, али ако вам се обрете, одговорите пристojно. Можете их понудити храном или цигаретама, али немојте очекивати да прихвате. Док је све мирно, настојте да у близини милиционера буде што више жена, ако присуствују скупу.

9. **НЕ ПРЕПУШТАЈТЕ СЕ ОСЕЋАЊИМА.** Јасно је да сте огорчени, иначе не бисте ни били на скупу, али не дајте да вас савлада гнев. Ако разбијете један прозор, може испасти да сте целу зграду срушили. Ако опсујете неког функционера, то се може третирати као да сте му ко зна шта учинили. Кад пред вас изиђе неки небитни секретар или заменик уместо главне зверке, немојте га напасти: он је једноставно избачен пред вас, да вади кестење, док се онај кога бисте нешто да питате безбедно сакрио, можда чак и отишао кући. Љубазно му (или јој) реците да хоћете главног.

10. **БУДИТЕ ТИХИ.** Кад из више стотина грла одјекне добра парола, то је довољно да се смрзну сви којима савест није чиста. Али не треба потцењивати ни тишину. Претеће ћутање може да буде врло делотворно. Поред тога, на извикивање парола троши се снага. За то треба бити лукав: једна парола извикује се највише четири пута (после тога, тврде стручњаци, губи на интензитету), после ње друга, и тако највише пет. Затим следи драмска пауза. Ако скуп траје пола дана, нема никаквог разлога да још и промукнете.

11. **БУДИТЕ МИРНИ.** Немојте да вас мрзи да измислите добру паролу, коју ће са задовољством понављати и они који само пролазе близу места где се скуп одржава. Некад духовитост добија битку. Осим тога, бићете боље вољед кад вас, једном, најзад, позову да кажете шта желите. Говорите мало, пустите «њих» да кажу шта имају, па их онда поклопите. Обично је најмудрије да уопште не кажете ко је организатор скупа, ти људи после, кад-тад, имају невоља. Реците нешто у стилу: «Овде смо јер сви осећамо да је наш захтев оправдан», «Не треба нас нико да организује», «Мислимо својом главом, видимо како живимо» и слично. Пустите другу страну да се избрука до миле воље.

12. **БУДИТЕ СПОРТСКИ ДУХ.** Скуп може да буде осуђен. Можете да чекате данима, а да не постигнете оно због чега сте све и започели. Не обесхрабрујте се, не губите наду. Ако једном није могло — моћи ће други пут. Не либите се да се добро испричате с пријатељима и познаницима о самом скупу, без обзира да ли је успео и како је прошао. Обавезно испричајте деци како и зашто сте се нашли у протесту. Даће Бог и срећа јуначка, да ће деца живети боље, па ће им оваква родитељска искуства бити занимљива. А ако не будете упорни, деца ће живети још горе, па ће вас проклињати.

А Ф О Р И З М И

- Слободно — чу се глас из хелије.
- Ко преживи, причаће. Ко буде причао, тешко ће преживети.
- Корак у нови век, значи опет пешке.
- Просила глупости да би се вратио по трагу.
- Иза два прста заклања се цео човек.
- Некада с колена на колена, а данас с лакта на лакат.
- На тајној вечери су се сви zaloжили за јавност у раду.
- Да није толико врхова, мање бисмо имали провалија.
- Буде ли вођа наставио да од свега пере руке, доживећемо потоп.
- Полиција је упала у контејнер и тако спречила још једно ненајављено окупљање грађана.
- Полиција је поступала коректно и у границама овлашћења, мада је све могло да прође и без крви.

ТАЈНО УВО

1. Зашто на поштанским маркама нема лика Слободана Милошевића?
Одговор: Зато што не знају људи са које стране да плују.
2. Јављају из ИГМ «Тоза Марковић»:
«Након најављене посете Слободана Милошевића нашој фабрици одједном је почело са уређивањем парка и бетонирањем стаза. Спомен плоча КПЈ још увек стоји на улазу у фабрику и одаје праву слику».
3. Колико треба платити да би добили посао у МСК?
Одговор: Питајте директора Бранка Тркуљу.
4. Зашто је Рајко Поповић тек сада открио да је 200.000 ДМ одвојених за побољшање пијаће воде у Кикинди, отишло у цеп Шокловачког?
5. ЈУЛ све више изазива гађење. Пун је суше, мува, комараца и крпеља.
6. Дванаест метара жита по јутру принос је раван оном из 1952. године. Социјалисти нас воде у светлу будућност без хране, са загађеном водом и затрованим ваздухом.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел, главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић, редакција: Соња Прекајски, др Бранислав Блажић, др Жива Ладичорбић. . . Новине Велика Србија уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информације Републике Србије под бројем П04 од 5. јуна 1995. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се Велика Србија сматра производом из Тарифног броја 8, став 1, тачка 1, алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стои од 3%. Адреса: Трг српских добровољаца 29, телефон 34-456. Рукописи се не враћају.